
Reportáž: Václav Havel diskutoval se studenty

Reportáž: Václav Havel diskutoval se studenty

Foto: Anna Nosková

Venku vládl klid a plíživá zima se nepříjemně zařezávala do hloubi těl. Poloprázdnou Pařížskou ulici, která ústí přímo k budově Právnické fakulty, lemovala jen příjemná záře pouličního osvětlení a několik turistů, na jejichž obličejích byla zřetelná touha co nejrychleji někam zalézt krása nekrása stověžaté matičky Prahy. Jen skupinky rychle pochodujících studentů naznačovaly, že se děje něco zvláštního a i slečny se výjimečně nebavily o nových módních trendech, čerstvých milostných dobrodružstvích a výprodejích v nedalekých butičích. „Václav Havel,“ znělo v každé třetí větě. „A na co se ho budete ptát?“ zašvitořila do hloučku kamarádek studentka práv. Z jejího hlasu bylo cítit očekávání spojené nevslovenou obavou a lehkou nervozitou.

Přímo v budově už bylo plno. Několik set studentů postávalo po ochozech a čekalo, až je organizátoři pustí dovnitř. Problesklo mi hlavou, že jestli se tam skutečně všichni vejdem, stane se z auly sardinkárna. V přednášecím sále už je vše připraveno a odbíjí čtvrtá. Konečně pustili i studenty, ale kdyby někdo dělal letecké snímky, vypadali by spíše jak dvě pohyblivé Čínské zdi. Po deseti minutách se ukázalo, že představa sardinkárny nebyla až tak daleko od pravdy. „Posuňte se ještě více do středu auly,“ prosil do mikrofonu jeden z organizátorů, „před učebnou stojí ještě asi stovka vašich kolegů.“ Že se do místnosti nakonec všichni vešli, je nepochybným důkazem samosmršťování lidského těla. Po chvilce ozářila vchod bouře blesků z fotoaparátů a i když Václav Havel ještě nevstoupil, všichni věděli, že už je to „tu“. Nejdříve nesmělý potlesk jednotlivců o okamžik později následovaný bouřlivými ovacemi ve stoje, když se bývalý prezident po třiceti sedmi letech objevil na půdě Právnické fakulty. Ani po čtrnácti rocích ve vrcholné politice a šedesáti zahraničních cestách nezmizela Havlova příslovečná stydlivost a pokora. Dvakrát studentům zamával a s nesmělým úsměvem se posadil za změř mikrofonů.

Krátké uvítání, několik zdvořilostních frází a už letí první otázky. „Proč jste nezakázali KSČ,“ „jaké jste měl pocity v devětaosmdesátém,“ „jak jste vnímal rozdělení Československa,“ „chystáte knihu,“ „nechcete nás učit“, „jste pro přijetí Turecka do EU,“ „měla by se OSN reformovat“? A Václav Havel odpovídal svým typickým způsobem. Lehce filosoficky, s náznakem jemného humoru, s hluboce zakořeněným přesvědčením a názory. Pokud byste si dali práci a našli všechny jeho projevy, zjistíte, že samozřejmě neřekl nic nového. A přesto byla diskuse pro několik set studentů svátkem. Přišel mezi ně, byl jejich. Vysílal mezi ně signály a oni je dychtili zachytit. „Chci a mohu dát příklady mladým, aby nedělali stejné chyby,“ zněla jedna z odpovědí Václava Havla, „jste první generace, která není komunismem deformovaná.“

(svo)